

Peter James

Als de dood

De Fontein

I

Woensdag 23 oktober

Karl Murphy was een fatsoenlijke, vriendelijke man, een huisarts die in zijn eentje twee kleine kinderen grootbracht. De afgelopen twee jaar, sinds de dood van zijn geliefde vrouw Ingrid, waren moeilijk geweest. Hij maakte lange dagen en deed zijn uiterste best voor zijn groeiende patiëntenbestand, maar er waren aspecten van zijn werk waar hij echt moeite mee had, zoals wanneer hij patiënten moest vertellen dat ze een ongeneeslijke ziekte hadden. Maar het was nooit bij hem opgekomen dat hij mogelijk vijanden had gemaakt, en al helemaal niet dat iemand hem zo erg haatte dat hij hem dood wilde hebben.

Iemand die van plan was hem vanavond nog te vermoorden.

Natuurlijk, oké, hoe je ook je best deed, je kon niet iedereen te vriend houden, en dat zag Karl heel beslist soms op zijn werk. De meeste van zijn patiënten waren aardig, maar een klein aantal stelde hem en de andere medewerkers van de praktijk tot het uiterste op de proef. Toch probeerde hij iedereen gelijk te blijven behandelen.

Staannd aan de bar van het clubhuis op deze avond eind oktober, gedoucht en omgekleed na het golfen, dronk hij beleefd een tweede glas lime en limonade met zijn toernooipartners en keek discreet op zijn horloge. Hij wilde dolgraag ontsnappen. Voor het eerst in heel, heel lange tijd was hij weer gelukkig... en opgewonden. Er was een nieuwe vrouw in zijn leven. Ze kenden elkaar nog niet lang, maar nu al was hij ontzettend dol op haar. Misschien wel zo dol, had hij vandaag op de golfbaan gedacht, dat hij verliefd op haar werd. Maar aangezien hij erg op zijn privacy gesteld was, zei hij daar niets over tegen zijn gezelschap.

Even na zes uur dronk hij zijn glas leeg, zich er niet van bewust dat er buiten in de winderige duisternis een man op hem wachtte.

Zijn zus Stefanie had de kinderen vandaag van school gehaald en thuisgebracht. Ze zou wachten tot Karl thuiskwam met de kinderoppas, maar ze moest uiterlijk om kwart voor zeven naar een zakendiner met haar man, en Karl wilde niet dat ze door hem te laat kwam. Hij bedankte zijn gastheer voor

de leuke dag, zijn teamgenoten feliciteerden hem met zijn goede spel, en toen glipte hij opgelucht weg. Het had er alle schijn van dat het naborrelen tot laat op de avond zou doorgaan. Maar Karl had iets veel beters in het vooruitzicht dan drinken met zijn golfvrienden, hoe gezellig dat ook was. Hij had een date, een heel opwindende date. Bij de gedachte om haar weer te zien, na drie dagen, kreeg hij vlinders in zijn buik die hij sinds zijn tienerjaren niet meer had gevoeld.

Hij haastte zich door de wind en regen naar zijn auto aan de andere kant van de parkeerplaats, opende de kofferbak en gooide zijn golf tas erin. De kleine zilveren beker die hij had gewonnen stopte hij in een ritszakje aan de zijkant van de tas, volkomen in beslag genomen door gedachten aan de avond die voor hem lag. God, wat had ze een vreugde in zijn leven gebracht! De twee jaar sinds de dood van Ingrid waren een hel geweest, maar nu kwam hij daar eindelijk doorheen. In de lange, sombere periode na haar dood had hij niet gedacht dat dat ooit nog mogelijk was.

Hij zag de roerloze gedaante niet, helemaal in het zwart gekleed, die onder de geruite hondendecken op de achterbank lag, en het viel hem ook niet op dat de interieurverlichting van zijn auto niet aanging toen hij het portier opende. Het leek alsof er elke paar dagen wel weer iets anders aan de oude Audi stukging of, zoals de brandstofmeter, slechts af en toe werkte. Hij had een nieuwe A6 besteld, die over een paar weken zou komen.

Karl ging achter het stuur zitten, deed zijn gordel om, startte de motor en deed de koplampen aan. Hij schakelde de radio om van Classic FM naar Radio 4 om de tweede helft van het nieuws nog te horen, reed de parkeerplaats af en volgde de smalle weg langs de achttiende fairway van de Haywards Heath Golf Club. Bij het zien van de koplampen van een tegenligger stuurde hij zijn auto een stukje de berm in om de ander te laten passeren. Net toen hij op het punt stond weer gas te geven, hoorde hij plotseling beweging achter zich, en een tel later werd er iets vochtig en bijtends tegen zijn mond en neus gedrukt.

Chloroform. Hij herkende die geur van zijn medicijnenstudie in het korte moment dat hij probeerde zich te verzetten, voordat zijn hoofd wazig werd, zijn voeten van de pedalen gleden en zijn handen het stuur loslieten.

2

Woensdagavond 23 oktober

In het donker, door zijn verrekijker, keek hij naar de vrouw van wie hij zo veel hield. Op de tafel naast hem lag de nachtkijker van zijn kruisboog, die hij gebruikte om haar ook te kunnen zien wanneer ze het licht uitdeed.

Ze dronk een glas witte wijn – haar vierde van vanavond – en koos met een ongerust en opgejaagd gezicht een nummer op haar telefoon; alweer. Met een zwieper van haar hoofd gooide ze haar rode haar uit haar mooie gezichtje. Dat deed ze altijd als ze opgefokt of zenuwachtig was.

Hij neemt niet op, mijn liefste, mijn schat. Echt niet.

3

Woensdagavond 23 oktober

Mannen! Wat was er toch aan de hand? Lag het aan haar? Aan de mannen?

Soms doe je dingen in het leven, dacht Red, die echt heel, heel stom zijn. Op het moment zelf heb je het niet in de gaten; dat komt pas als het misgaat. Het had twee jaar geduurd – twee jaar waarin ze de adviezen van haar familie, haar vrienden, en zelfs de politie in de wind had geslagen – voordat ze eindelijk had beseft hoe gevaarlijk Bryce Laurent was. De man die ze via een contactadvertentie had leren kennen en op wie ze verliefd was geworden.

Kon ze de tijd maar twee jaar terugdraaien, met de kennis die ze nu had.
Alsjeblieft, God.

Dan zou ze zich nooit hebben ingeschreven bij dat online datingbureau, en ze zou al helemaal nooit die stomme advertentie hebben geplaatst.

Vrijgezelle meid, 29, roodharig en smeulend, liefdesleven neergestort en in brand gevlogen, zoekt nieuwe vlam om haar vuur weer te ontsteken. Lol, vriendschap en – wie weet – misschien meer?

De meeste reacties waren waardeloos geweest. Vriendinnen hadden haar al gewaarschuwd dat veel mannen die op dergelijke advertenties reageerden leugenaars waren; getrouwde kerels op zoek naar een snelle wip, en meer niet.

Nou, had Red die vriendinnen verteld, zij had geen belangstelling voor een snélle wip, maar ze was wel te porren voor een lánge wip! Die waren zeldzaam geweest in de verspilde jaren met die egocentrische eikel van een Dominic, die na een stoeipartij van dertig seconden al binnen tien tellen weer zijn e-mail zat te bekijken.

Bovendien dacht Red dat ze genoeg mensenkennis had om een smeerlap van een fatsoenlijke vent te onderscheiden.

Fout.

Heel erg fout.

Nog foutter dan ze op dit moment besepte.

Ze was zich er niet van bewust dat ze werd gadeslagen terwijl ze nog een

slokje sauvignon blanc nam, de telefoon tegen haar oor hield en telde hoe vaak hij overging. Drie. Vier. Vijf. Zes. Voicemail. Het was halfnegen 's avonds en hij was anderhalf uur te laat voor hun date. Waar hing hij verdomme uit?

Kwaad en gekwetst hing ze op, deze keer zonder een boodschap in te spreken.

4

Woensdagavond 23 oktober

Van was *the man!* O ja. O ja, zeker! 'Queen of the Slipstream' van Van Morrison dreunde uit de grote zwarte Jawbone-speaker en vulde zijn piepkleine appartement met alle mooie gedachten die hij ooit had gehad over Red.

De chagrijnige ouwe zak die boven hem woonde, bonsde met zijn wandelstok op zijn plafond, zoals altijd wanneer hij 's avonds laat muziek draaide.

Maar dat kon hem niet schelen.

Zij was de Queen of the Slipstream geweest. Zijn koningin.

Zijn hartenvrouw.

Red – rood.

De kleur van de hartenvrouw.

En ze had hem afgewezen.

En hem vernederd.

Deed dat pijn? O ja, het deed pijn. Elke minuut van elke dag en elke nacht.

Elke seconde.

Hij had geluk gehad dat hij dit appartement had weten te bemachtigen, met het uitzicht hier.

Sommige dingen waren voorbestemd. Zoals hij en Red voorbestemd waren geweest. Hij liet de verrekijker zakken en wiegde zijn hoofd heen en weer, met een kolkende razernij vanbinnen. Oké, er waren een paar nare dingen geweest die hun relatie in de weg hadden gestaan, maar die lagen nu achter hen... het was te veel geworden.

Hij keek naar haar mooie lippen toen ze nog een slokje wijn nam. Lippen die hij zo teder, zo hartstochtelijk had gekust. Lippen die hij had getekend in zijn cartoonschetsen van haar, waarvan er een – haar lippen getuit in een uitdagende glimlach – ingelijst aan de muur hing. Hij had er de tekst *I'm a five-a-day gal!* onder gezet.

Lippen die elk stukje van zijn lichaam hadden gekust. De gedachte dat die lippen een andere man zouden kussen was onverdraaglijk. Het waren zijn lippen. Ze waren zijn eigendom. De gedachte dat een andere man haar zachte

huid zou aanraken, haar naakt in zijn armen zou nemen, bij haar zou binnengaan, was als een eindeloze bolus koud water in zijn aderen. Bij de gedachte dat ze een andere man in de ogen zou kijken terwijl ze haar climax bereikte, rilde hij van machteloze woede.

Maar niet meer zo heel machteloos. Nu had hij een plan.

Als ik je niet kan krijgen, krijgt niemand je.

Hij deed de gordijnen dicht en knipte het licht weer aan en bleef nog een tijdje naar haar kijken op de rij monitoren aan de muur. Ze belde opnieuw. Haar telefoon afluisteren was simpel geweest. Het softwareprogrammaatje SpyBubble, dat hij op internet had gekocht en stiekem op haar mobiele telefoon had geïnstalleerd, stelde hem in staat om al haar gesprekken af te luisteren, ongeacht waar ze was. Hij ontving automatisch alle sms'jes die zij ontving en verstuurde, elk nummer dat zij belde of dat haar belde, alle websites die ze bekeek, al haar foto's, en – heel belangrijk – dankzij de gps wist hij altijd precies waar ze was.

Hij keek naar de ingelijste foto's van zichzelf waar de muren mee waren behangen. Daar stond hij in een roze Leander-jack en met een strohoed op bij de Henley Regatta, als een soort jonge George Clooney, met aan zijn arm de mooie Red in een luchtige jurk en met een enorme hoed op. Daar was er nog een van hem met een leren pilotenhelm, in de cockpit van een Tiger Moth. Een serieuze foto van hem bij de luchtverkeersleiding van Gatwick Airport. Een foto waarop hij er best aantrekkelijk uitzag in baret en toga bij zijn afstuderen van de Sorbonne in Parijs. En nog een, ook met baret en toga, van toen hij zijn doctoraat behaalde van de School of Aviation in Sydney. Een van zijn favorieten was een foto waar hij op stond in zijn brandweuniform. Daarnaast hing er een waarop hij prins Charles een hand gaf. En nog een waarop hij Sir Paul McCartney de hand drukte. Indrukwekkend?

Indrukwekkend genoeg voor een koningin?

En zij had hem afgewezen.

Vergiftigd door de leugens van haar familie. Vergiftigd door haar vrienden. Hoe had ze naar hen kunnen luisteren, hen kunnen geloven?

Ze had alles verpest met haar eigen stomiteit.

Hij zette de muziek harder om de gedachten die door zijn hoofd raasden te overstemmen en negeerde een volgend *bonk, bonk, bonk* op het plafond van meneer Chagrijn.

Hij pakte zijn verrekijker weer, deed het licht uit, liep naar het raam en schoof de gordijnen een klein stukje open.

Het was veel leuker om haar in eigen persoon te bekijken in plaats van op de schermen die beeld en geluid uit elke kamer van haar huis weergaven. Zo voelde hij haar pijn beter. Hij keek van een stukje hoger naar haar raam op

de tweede verdieping aan de overkant van de steeg. Het licht in de woonkamer was aan, dus hij kon haar duidelijk zien. Ze hield de telefoon tegen haar oor en keek heel ongerust.

En terecht.

5

Woensdagavond 23 oktober

‘Doe me dit niet aan, alsjeblieft,’ mompelde Red toen het mobiele nummer na zes keer overgaan weer naar voicemail doorschakelde.

‘Hallo, met Karl. Ik kan nu niet opnemen, maar laat een bericht achter en ik bel je meteen terug.’

Ze had al drie berichten achtergelaten, maar nog steeds had hij niet metéén teruggebeld. Het eerste was om halfacht vanavond geweest, een halfuur nadat hij haar had zullen ophalen. Ze hadden afgesproken om bij de China Garden te gaan eten. Om acht uur had ze een tweede bericht ingesproken. Bij het derde, even voor negen uur, had ze haar best gedaan om niet boos te klinken – wat niet was meegevallen. Het was nu al halfelf. Ze had zelfs op Twitter en haar Facebook-pagina gekeken, hoewel Karl die media nooit eerder had gebruikt om contact met haar op te nemen.

Geweldig, dacht ze. Hij heeft me laten zitten. Is dat even lekker?

Haar breuk met Bryce was een nachtmerrie geweest die haar nog altijd bijbleef. In de eerste paar weken nadat ze hem eruit had gegooid, met de hulp van de politie, had heel vaak zijn Aston Martin pal voor haar oude flat geparkeerd gestaan. Hij was dan zelf nergens te bekennen, maar de aanblik van die auto was genoeg geweest om haar de rillingen te bezorgen.

Hij was ermee opgehouden nadat ze een keer echt pissig was geworden en alle vier zijn banden had laten leeglopen. Maar zelfs daarna, soms tijdens haar solitaire hardlooptraining voor de Brighton Marathon ten gunste van de Samaritans, zag ze hem naar haar kijken, altijd van een afstand, te voet of vanuit een rijdende auto. Een tijdje had dat haar tegengehouden en was ze opgehouden met wat ze het liefste deed, namelijk in de avondschemering hardlopen over de Downs.

Op advies van de mensen van het Sanctuary Scheme was ze van haar flat naar deze tijdelijke woning verhuisd, gehuurd onder een valse naam die zij hadden verschaft.

Deze flat op de tweede verdieping, uitgekozen vanwege de ligging, had

een versterkte voordeur en ramen die niet zichtbaar waren vanaf de straat. Hij bevond zich in een somber, gerenoveerd victoriaans landhuis dat ooit een prachtige privéwoning was geweest, dicht bij de kust van Hove. Haar ramen keken uit op de brandtrap van een lelijk flatgebouw uit circa 1950, een binnenpleintje en een steeg naar de parkeerplaats en garageboxen achter het gebouw.

Hoewel het de bedoeling was dat ze zich hier veilig voelde, deprimeerde de woning haar. Een smal gangetje, schemerig verlicht, leidde naar een kleine woonkamer met eetkamer. De ouderwetse keuken was weinig meer dan een kombuis, afgescheiden van de eetkamer door een ontbijtbar. In de kleine slaapkamer had ze haar bureau neergezet. De grotere slaapkamer had uitzicht op de garageboxen en rijen vuilcontainers aan de achterkant.

Hoewel ze de woning een beetje had opgefrist door te witten, en foto's en familiekiekjes had opgehangen, voelde dit niet als haar thuis, en dat zou ook nooit gebeuren. Hopelijk kon ze hier snel weg. Dankzij de verkoop van haar oude woning en met wat financiële steun van haar ouders hoopte ze haar droomflat te gaan kopen. Het was een lichte, ruime woning op de bovenverdieping van het Royal Regent, een gerenoveerd huis in Regency-stijl aan Marine Parade in Kemp Town. Het had een groot, zonnig balkon dat uitkeek over het Engelse Kanaal, met een schitterend uitzicht op de jachthaven in het oosten en Brighton Pier in het westen.

De politie had haar aangeraden niet meer in haar geliefde Volkswagen Kever cabrio uit 1973 te rijden, omdat hij te opvallend was. Die stond nu dus in een gehuurde garagebox in de buurt, waar ze hem af en toe uit haalde om de accu en motor in goede conditie te houden.

Ze schonk de laatste wijn uit de fles sauvignon blanc, die ze had geopend toen duidelijk werd dat Karl en zij vanavond nergens naartoe zouden gaan. Mannen, dacht ze boos. Stomme, verrekte mannen.

Maar dit was niets voor hem.

Na de nachtmerrie die ze de afgelopen jaren had doorgemaakt, had Karl Murphy echt een frisse wind geleden. Ze was aan hem voorgesteld door haar beste vriendin, Raquel Evans, die tandarts was. Hij was huisarts in hetzelfde medisch centrum als Raquel en nog niet zo lang weduwnaar. Zijn vrouw was twee jaar eerder aan kanker overleden en had hem achtergelaten met twee kleine jongens. Maar volgens Raquel was hij er klaar voor om zijn leven weer op te pakken en een nieuwe relatie te beginnen. Raquel had het gevoel gehad dat Red en hij goed bij elkaar zouden passen, en ze had gelijk gehad.

Het was nog pril, maar ze waren een paar keer uit eten geweest en afgelopen zaterdag, toen zijn zoontjes bij de ouders van zijn overleden vrouw logeerden, waren ze voor het eerst met elkaar naar bed geweest. De zondag erna hadden

ze ook bijna de hele dag samen doorgebracht. Karl had haar met een brede grijns verteld dat hij behoorlijk gecharmeerd van haar moest zijn, aangezien hij zijn gebruikelijke potje golf op de zondagochtend had opgeofferd.

Het was nog een beetje vroeg in hun relatie om nu al golfweduwe te zijn, had Red met een even brede – ietwat puntige – grijns geantwoord. Zondagochtend waren ze lang in bed gebleven, naar de Brighton Shellfish & Oyster Bar onder de Kings Road Arches gegaan voor een brunch van oesters en gerookte zalm, en daarna hadden ze een heerlijke lange wandeling over de boulevard gemaakt. Aan het eind van de middag was Karl vertrokken om zijn zootjes op te halen en hadden ze hun volgende afspraak gemaakt voor vanavond, woensdag.

Hij had vandaag vrij genomen om te kunnen meedoen aan een golftoernooi en zou meteen daarna komen, had hij gezegd, om haar op te halen.

Waar was hij dan? Had hij een ongeluk gehad? Lag hij in het ziekenhuis? Hij had niet gezegd bij welke golfclub hij ging spelen, dus Red had geen idee wie ze zou kunnen bellen. Ineens besepte ze hoe weinig ze eigenlijk van hem wist – ook al had ze hem dan nagetrokken – en ook hoe weinig hij andere mensen waarschijnlijk over haar had verteld.

Ze overwoog de politie te bellen om te vragen of er misschien ongelukken waren gebeurd, maar dat idee verwierp ze. De politie had de afgelopen jaren al vaak genoeg van haar gehoord, met haar vele telefoontjes naar het alarmnummer als Bryce weer eens agressief was geworden. Ziekenhuizen? *Ik wilde vragen of er toevallig een dokter Karl Murphy is opgenomen...*

Maar haar eerdere ervaringen met mannen gaven haar het idee dat ze misschien te positief dacht. Hij hing zeer waarschijnlijk bezopen aan de bar bij de negentiende hole van een of ander clubhuis en was haar totaal vergeten.

Stomme kerels.

Ze dronk haar glas leeg.

Haar vijfde, telde de man die haar gadesloeg.

6

Woensdagavond 23 oktober

Hij bleef in het donker zitten, met de verrekijker voor zijn ogen. Ze droeg nog steeds een horloge dat eruitzag alsof het uit een surprise-ei kwam. Wat voor vrek was die Karl, haar geweldige nieuwe lover, dat hij geen duurder horloge voor haar kocht? Ze had het Cartier Tank-horloge dat hij haar cadeau had gedaan aan hem teruggegeven, samen met alle andere sieraden, toen ze zijn koffers op straat dumpte en de sloten van haar woning had laten vervangen.

Alles behalve het dunne zilveren armbandje om haar rechterpols.

Hij trok de gordijnen dicht, deed het licht weer aan, ging aan de kleine ronde tafel zitten en pakte een spel kaarten. Met één hand liet hij ze uitwaaiëren, klapte ze dicht en liet ze weer uitwaaiëren. Hij moest oefenen, elke dag een paar uur, met zijn bestaande repertoire van trucs. Morgen had hij een belangrijk optreden, zou hij zijn close-up magie tafel aan tafel opvoeren tijdens een diner van Brightonse makelaars.

Misschien zou Red er ook zijn. Dan zou hij haar een leuke verrassing kunnen geven.

Nu zie je de hartenvrouw, nu niet meer!

Ooit mijn hartenvrouw.

Je draagt nog steeds de armband die ik je heb gegeven!

Hij wist wat dat betekende. Het was bijzonder freudiaans; ze had de behoefte om vast te houden aan iets wat hij haar had gegeven. Omdat ze, hoewel ze misschien weigerde het toe te geven, nog steeds van hem hield.

Ik weet zeker dat je me uiteindelijk terug wilt. Het zal niet lang duren voordat je komt smeken, hè? Je vindt me onweerstaanbaar, je beseft het alleen niet. Alle vrouwen vinden me onweerstaanbaar! Maar treuzel niet te lang, want ik blijf niet eeuwig op je wachten.

Geintje!

Ik zou je nu niet meer terugnemen, ook al kwam je smekend aankruipen. Jij met je afgrijpselijke familie en je vreselijke vrienden. Ik haat de hele, kloterige wereld die jij bewoont. En ik had je daarvan kunnen bevrijden.

Dat is jouw grote fout, dat je dat niet inziet.

Hij keek op zijn horloge. Tien over elf. Showtime. Hij legde zijn mobiele telefoon op de tafel in de woonkamer en pakte de sleutels van de Opel Astra die hij had gehuurd. De auto stond in zijn garagebox twee straten verderop, en hij had er al de kentekenplaten op gemonteerd die hij had gestolen van een identieke auto op Lang Parkeren bij Gatwick Airport. Hij ging de zakken van zijn zwarte anorak na om zeker te weten dat hij al zijn benodigdheden bij zich had, trok zijn zwartleren handschoenen aan, zette een honkbalpet op en stapte de nacht in.

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Dodelijke affaire

Doodsangst

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Ultiem bewijs

Ik volg jou

Eerste druk, oktober 2015

Tweede druk, juli 2022

Oorspronkelijke titel *Want You Dead*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2014 Peter James / Really Scary Books

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2015, 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, op basis van origineel ontwerp door Macmillan Publishers / Neil Lang

Opmaak binnenwerk Zetspiegel, Best

ISBN 978 90 261 6368 5

ISBN e-book 978 90 261 6366 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.